

XV

Мара остава сама и отива до прозореца.

Мълчеливо се вгледва на вънъ.

Чуватъ се гласоветъ на: Владимиръ и Надѣжда.

Г л а с о в е: Леля Йовка! Леля Йовка!

М а р а. — Скача, отваря вратата. Тя! Спуска се и я посрѣща вънъ.

Йовка, Мара, Надѣжда и Владимиръ.

Й о в к а. — Марина поре, но младоллика, стройна съ открито чело въ пжтенъ костюмъ. Застава и изгледва на около си. Година не сме се виждали и — — —

М а р а. — Седа на диванчето. Ела при мене!

Й о в к а. — Седа и милва дѣцата. Я гледай, гледай колко порастли! Цѣлува Надѣжда, а послѣ Владимира. Колко сте порастли!

В л а д и м и р ъ. — Застаналъ до Надѣжда. Азъ съмъ по-високъ!

Н а д ѣ ж д а. — Ха! — Той се подига! Азъ съмъ по-висока!

В л а д и м и р ъ. — На ли азъ съмъ по-високъ, бе лелке!

Й о в к а. — Гледа ги и се смѣе.

В л а д и м и р ъ. — На ли бе, мамо?

М а р а — Високъ си, високъ. Като съгледва шоколатъ въ ржцѣтъ имъ. А, лелка ви Йовка ви дала и шоколатъ! — Хайде, тогава, мамини, си играйте на двора.

Владимиръ и Надѣжда се изгледватъ и излизатъ.

XVII

Йовка, Мара.

Й о в к а — А, Борьо, гдѣ е?

М а р а. — Туку що излѣзна съ доктора. Азъ мисля, че си ги срѣщнала.

Й о в к а. — Кой е боленъ!

М а р а. — Боря го болятъ очитѣ.

Й в к а. — Съ участие. Очитѣ!